

er, at vi er nået meget langt, og at det skridt, der er tilbage, selvom det ser ud til at være principielt, ikke er større, end at der skulle være mulighed for at tage det. Det er også mit håb, at afstanden i standpunkterne må kunne fjernes ved de orienterende forhandlinger, de nordiske regeringer i disse dage fører med de vestlige lande. Det er mit partis stærkeste ønske, at de orienteringer, der foretages, må kunne skabe baggrund for, at de nordiske forhandlinger kan genoptages og føres igennem på tilfredsstillende måde for de tre lande. De orienteringer, der foretages, burde kunne overbevise vestmagterne om, at et nordisk forsvarsforbund og ikke et spaltet Norden er i Vestens interesse, og at Vesten på den baggrund indenfor en rimelig tidstermin bør stille de våben til rådighed, der er nødvendige til udfyldning af rammen om et nordisk forsvarsforbund. Skulle — hvad jeg ikke håber — dette mislykkes, må Danmark tage sit ansvar og sin stilling til den da foreliggende situation, men det er mit ønske og mit håb, at det må ske i fortsættelse af de foregåede orienteringer. Jeg vil indtrængende henstille til regeringen, at der under de forhandlinger, der føres — lad dem være kort eller lange —, ikke tabes noget af forståelsen for Danmark og de danske problemer og noget af den goodwill, jeg tror vi har i Vestens lande. Det ville efter vor opfattelse være en ulykke, hvis det skulle ske.

Denne debat, denne orientering for befolkningen, mangler i dag klarhed på mange områder, og den kan derfor kun være en station på vejen frem mod det mål, vi stræber imod, et mål, jeg håber der kan samles enighed om i de danske partier, et mål, der giver udtryk for Danmarks vilje til placering i den demokratiske verden, for vor vilje til at lægge vort lod i vægtskålen for at bevare freden, for vor vilje til åbent at vedkende os vort demokratiske ansvar.“

Som ordfører for det konservative folkeparti fremsatte *Ole Bjørn Kraft* en udførlig redegørelse, der afsluttedes med følgende bemærkninger:

„Medens denne debat finder sted i den danske rigsdag, foregår der endnu drøftelser i Washington, hvor den norske udenrigsminister og de skandinaviske landes ambassadører orienterer Amerika om Skandinaviens stilling, om de ønsker, vi nærer, og det håb, vi endnu ikke har opgivet, om Skandinaviens samling om de foreliggende opgaver, samtidig med at vi får lejlighed til nærmere at blive orienteret om Amerikas vurdering og Atlantpagtens indhold og rækkevidde. Før denne sidste mulighed for et skandinavisk samvirke om vort sikkerhedsproblems løsning er prøvet til bunds, kan hverken den danske regering eller rigsdag tage endelig stilling til det spørgsmål, der foreligger for os og Norge om at deltage i drøftelserne om